

LÁSZLÓFFY CSABA

Az „áldozat”

Kérdés: disznóból lesz a tor?

a bőllérkést ma kire fogják?!

Krisztus balján a vén lator

bankszámlát nyit-e, vagy hozsannát

zengenek hozzá törpék, rondák?

s kamatlábból gyűl az akol,

hol csak az kap hitelben sonkát,

ki eladván, amit a kor

leszázalekolt: önnön hangját,

a roncsból, mit sovány szalonna

tart össze még s már csak a hangyák

nyüzsögnek rajta – legfőbb gondja:

balekből égi fényre vált,

mint romlatlan prostituált.

Opus 2000-ben

Mindig csak egy költőben higgy; ha

bőrét levedli is, nem érzi,

lecsavarja combját, mint kézi-

gránátot s messzire hajítja.

Csömör egy brancsban látni őket,

közös vályúban lázas nyelvvél

egymást lökdösve -: „Ez a hely kell,

megillet engem!... szeretődöt

„Nem me...
 kölcsönadhatnád s azt a pezsgős
 üveget! Hidd el nekem, kérlek,
 hogy posztmodernben többet ér egy
 lakáj, mint egy kibelezett hős...”

Még ez a bunkó emberöltő –
 banktisztá Parnasszus komorlik:
 „Írd meg a versemet, komornyik;
 itt a pénz – én vagyok a költő!”

Levél a másikra gondolva

Kétezeregyben az a kávé
 az a feltúrt fiók

az a másik
 ott –
 menekülőben
 vagy megbújni látszik?
 mi elől? mi után?

a volt – a nyári –
 és a leendő téllal-bélelt
 útitárs
 (a képzelt
 lehetőségek indái

az elmosódott sor a zsebben-
 felejtett cetli után nyúlva
 botladozás a virágágyás
 felett – hány éve? hány év múlva?)

mint madár csőréből a morzsa:
 egy elhullatott mosolyod

aki belenyugszik az bűnös
 vagy már halott

LÁSZLÓFY CSABA

*minden kiút zsákutca
és minden folytatás enyészet*

*a pince hagyján volna
de az odú a még sötétebb!*

*amitől tartottam (egy mozdulat
a Bermuda-ködben: fogoly!) –*

*én? türelmes isten?! kizárt dolog
míg vihar készül valahol*

1997. X. 25.

